

Sygn. akt I C 249/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Przemysław Majkowski

Protokolant : st. sekr. sąd. Beata Krysiak

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2015 r. w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa W. Z.

przeciwko Towarzystwu (...) SA z siedzibą

w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) SA z siedzibą w W. na rzecz powoda W. Z. tytułem zadośćuczynienia kwotę 40.000,00 (czterdzieści tysięcy) zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17 marca 2014r. do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) SA z siedzibą w W. na rzecz powoda W. Z. tytułem odszkodowania kwotę 218,72 (dwieście osiemnaście 72/100) zł z ustawowymi odsetkami od dnia 7 października 2014 r. do dnia zapłaty,
3. w pozostałym zakresie powództwo oddala,
4. nie obciąża powoda W. Z. pozostałymi kosztami procesu,
5. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) SA z siedzibą w W. na rzecz powoda W. Z. kwotę 1.205 (jeden tysiąc dwieście pięć) zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa prawnego,
6. nakazuje pobrać od pozwanego Towarzystwa (...) SA z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Sieradzu kwotę 2.000 (dwa tysiące) zł tytułem części opłaty sądowej od uiszczenia, której strona powodowa była zwolniona oraz kwotę 306,90 (trzysta sześć 90/100) zł tytułem zwrotu części wydatków w sprawie poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa,

Sygn. akt I C 249/14

UZASADNIENIE

W pozwie skierowanym do Sądu Okręgowego w Sieradzu w dniu 18 sierpnia 2014 r. (data wpływu) pełnomocnik powoda W. Z. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. na rzecz powoda kwoty 120.000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w związku z obrażeniami odniesionymi w wypadku samochodowym mającym miejsce w dniu 13 listopada 2013 roku w miejscowości O. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 17 marca 2014 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na rzecz powoda W. Z. 218,72 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Pełnomocnik powoda

zwrócił się również o zasądzenie od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, (pozew k. 2-10).

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego Towarzystwa (...) S.A wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. (odpowiedź na pozew k. 41-46).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 13 listopada 2013 roku na odcinku drogi w miejscowości O. gmina K. na trasie(...) doszło do wypadku, w którym poszkodowanym został powód W. Z.. Przyczyną zdarzenia było zachowanie kierowcy nieustalonego pojazdu, który z nieznanymi przyczynami zjechał na przeciwny pas ruchu, którym poruszał się samochód marki V. (...) o nr rej.: (...), kierowany przez G. W., a którego pasażerem był powód, co doprowadziło do zjechania z drogi i uderzenia w przydrożne drzewo samochodu marki V.. W momencie zdarzenia pojazd, którym poruszał się poszkodowany posiadał ubezpieczenia w zakładzie ubezpieczeń pozwanego. Pozwany przyjął odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie i na podstawie decyzji z dnia 14 lutego 2014 r. wypłacił na rzecz powoda kwotę 5.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia, (dowód: kserokopia notatki urzędowej z KPP B. z dnia 21 listopada 2013 r. k. 13, kserokopia decyzji pozwanego (...) SA k. 29-30).

Bezpośrednio po zdarzeniu poszkodowany został przewieziony do Szpitala Wojewódzkiego im. (...) II w B., gdzie został przyjęty na oddział neurochirurgiczny. Wobec powoda zastosowano badanie krwi, a także wykonano USG jamy brzusznej, tomografię komputerową kręgosłupa, rezonans magnetyczny kręgosłupa oraz RTG klatki piersiowej. Z kolei leczenie polegało na operacyjnym usunięciu trzonu kręgu C7, a następnie stabilizacji z dostępu przedniego koszykiem szyjnym 24 mm LFC przy zastosowaniu płytki szyjnej blokowanej. Zalecono oszczędny tryb życia, zakaz dźwigania, higienę rany pooperacyjnej i dalsze leczenie w odpowiedniej przychodni. We wskazanej placówce medycznej powód przebywał od 13 listopada 2013 r. do 26 listopada 2013 roku. Powód po opuszczeniu szpitala kontynuował leczenie i rehabilitację w placówkach medycznych na terenie P.. W związku z zaleconym leczeniem powód poniósł koszt zakupu kołnierza ortopedycznego w kwocie 40,00 zł oraz koszt dojazdów do placówek medycznych w kwocie 178,72 zł. Pomimo zastosowanego leczenia i rehabilitacji obrażenia jakich w przedmiotowym wypadku doznał powód nadal oddziałują na jego stan zdrowia. Powód nadal czasami odczuwa ból w miejscu obrażeń, który nasila się przy zmianie pogody lub przy dłuższym pozostawianiu w pozycji wymuszonej, (dowód: dokumentacja medyczna powoda W. Z. k. 14-23, 65-76, 82-93, kserokopia rachunków i faktur k. 24-28, zeznania powoda k. 77v-78, zeznania świadka G. W. k. 78-78v, zeznania świadka M. Z. k. 78v-79, zeznania świadka J. B. k. 79).

Z neurologicznego punktu widzenia stan zdrowia poszkodowanego W. Z. był to przewlekły zespół bólowy szyjny o charakterze korzeniowym, drętwieniem rąk w początkowej fazie, bólami w tyłogłowie. Objawy te udokumentowane są kartami leczenia. Według tabel o ocenie procentowej stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu (z dnia 18.12.2002 roku) powód odniósł uszczerbek na zdrowiu z punktu 94 to jest urazowe zespoły korzeniowe (bólów, ruchowe, czuciowe lub mieszane – szyjne który to uszczerbek biegły ocenił na 5 %. Początkowo przez 6 tygodni zakres cierpień powoda był dość duży, powód leczony był w sumie wiele miesięcy, ale natężenie dolegliwości w późniejszym czasie było mierne Zdaniem biegłego według doświadczenia życiowego będzie to zmniejszenie ruchomości kręgosłupa szyjnego w 3 płaszczyznach (skutek trwały - niewielki) oraz okresowe zespoły bólowe szyjne o charakterze korzeniowym (o nieco większej częstotliwości i natężeniu niż u innych osób w tym samym wieku i podobnym stanie zdrowia). Pacjent jest też bardziej podatny na urazy kręgosłupa szyjnego. Był to mechanizm zgięciowo (złamania kompresyjne przedniej części kręgu) oraz zgięciowo odgięciowy boczny kręgosłupa szyjnego spowodowany dużymi siłami odkształcającymi, wywołany zgięciem, wyprostem, skręceniem lub uciskiem przez kręgi. Powód podał iż samochód przemieszczał się w przestrzeni i uderzył w drzewo. Zatem opis skutków wypadku całkowicie zgadza się z opisem przebiegu wypadku. Zapięte pasy bezpieczeństwa nie zabezpieczają kręgosłupa szyjnego i głowy przed przemieszczaniem w przestrzeni ograniczonej pasami (bezwładność). Obrażenia te ograniczyłaby poduszka powietrzna lub zespół poduszek, (opinia biegłego neurologa k. 95-96).

Oceniając stan zdrowia powoda z punktu widzenia ortopedii- traumatologii stwierdzić należy, że zakres cierpień fizycznych i psychicznych był znaczny przez okres 6 tygodni. Następnie do dzisiaj był miernego stopnia. Powód może w przyszłości odczuwać dolegliwości pod postacią bólu kręgosłupa szyjnego z towarzyszącymi objawami neurologicznymi (drętwienia kończyn, osłabienie siły mięśni). Dolegliwości te mogą się nasilać z uwagi na tworzące się pourazowe zmiany zwyrodnieniowe. Mechanizm urazu wskazuje, że w wyniku uderzenia doszło do gwałtownego zgięcia kręgosłupa szyjnego powoda i w wyniku tego do złamań kręgów-trzonu C7 i łuków C4-C5-C6. Do w/w urazów doszło po uderzeniu, a mechanizm urazu wskazuje na to, iż powód miał zapięte pasy bezpieczeństwa (mechanizm zgięciowy). W przypadku niezapięcia pasów doszłoby do uderzenia głową w szybę samochodu i w związku z tym do urazu głowy i urazu kręgosłupa szyjnego w mechanizmie odgięciowym, (dowód: opinia biegłego ortopedy-traumatologa k. 103-104).

W dniu 14 sierpnia 2014 r. pełnomocnik powoda przesłał pozwanemu wezwanie do zapłaty, w którym wezwał do zapłaty w terminie 14 dni od dnia otrzymania pisma kwoty 120.000 zł ponad wypłaconą kwotę 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia w związku ze zdarzeniem z dnia 13 listopada 2013 r., (dowód: wezwania do zapłaty k. 31-33).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Ustalony w niniejszej sprawie przez Sąd stan faktyczny nie był kwestionowany przez strony. Sporna pozostawała natomiast między nimi zasadność wypłaty powodowi zadośćuczynienia za krzywdę, tj. obrażenia ciała lub rozstrój zdrowia, jakich doznał on na skutek wypadku z dnia 13 listopada 2013 r.

W myśl art. 34 ust. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013. 392 j.t.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Art. 35 w/w Ustawy stanowi natomiast, iż ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Nie ulega zatem wątpliwości, że co do zasady ciąży na pozwanym Towarzystwie (...) SA z siedzibą w W. obowiązek odszkodowawczy

W przekonaniu Sądu, analiza materiału dowodowego pod kątem okoliczności, w jakich doszło do uszkodzenia ciała i wywołania rozstroju zdrowia powoda, uzasadnia przyjęcie jako podstawy prawnej jej żądania art. 34 ust. 1 i art. 35 przywołanej powyżej Ustawy oraz art. 445 kc. Zgodnie z dyspozycją tego przepisu, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Pozwany w toku niniejszego postępowania utrzymywał, iż wypłacona dotychczas powodowi tytułem zadośćuczynienia za doznane przez nią obrażenia ciała i rozstrój zdrowia kwota (5.000 zł) jest adekwatna do rozmiaru szkody i w pełni rekompensuje krzywdę W. Z.. Powód zaś twierdził, iż wypłacona kwota nie czyni zadość doznanej w wyniku wypadku szkodzie, którego skutki odczuwa do chwili obecnej.

W ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala stwierdzić, że na skutek przedmiotowego wypadku powód doznał poważnych obrażeń ciała. Bez wątplenia wywołały one zarówno cierpienia fizyczne, jak i psychiczne. Tym samym w niniejszej sprawie należało ustalić ich zakres oraz skutki. Dla ustaleń Sądu w tym zakresie zasadnicze znaczenie miały opinie biegłych lekarzy: neurologii i ortopedii-traumatologii.

Z dopuszczonego przez Sąd dowodu z opinii biegłych lekarzy wynika, że doznane przez powoda na skutek przedmiotowego wypadku obrażenia wymagały leczenia szpitalnego i ambulatoryjnego (farmakologicznego). Biegli wskazali, że dolegliwości bólowe zarówno fizyczne jak i psychiczne u powoda przez początkowe sześć tygodni były dość duże, leczony był w sumie wiele miesięcy ale natężenie dolegliwości w późniejszym czasie było mierne. Dolegliwości u powoda w przyszłości mogą się pojawić pod postacią bólu kręgosłupa szyjnego z towarzyszącymi objawami neurologicznymi (drętwienia kończyn, osłabienie siły mięśni). Dolegliwości mogą się nasilać z uwagi na tworzące się

pourazowe zmiany zwyrodnieniowe. Pacjent jest też bardziej podatny na urazy kręgosłupa szyjnego. Do w/w urazów doszło po uderzeniu, a mechanizm urazu wskazuje na to, że powód miał zapięte pasy bezpieczeństwa (mechanizm zgięciowy). W przypadku niezapięcia pasów doszłoby do uderzenia głową w szybę samochodu i w związku z tym do urazu głowy i urazu kręgosłupa szyjnego w mechanizmie odgięciowym. Sąd uznał, iż pisemne opinie biegłych, zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności, bowiem zostały sporządzone rzetelnie i dokładnie. Nie zachodzą przy tym żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy bezstronności sporządzających je specjalistów. Zeznania przesłuchanych w toku postępowania świadków, będących członkami rodziny powoda, Sąd uznał za wiarygodne w zakresie, w jakim pozostaje zgodny z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności z opiniami biegłych i dokumentacją medyczną dotyczącą powoda. Z uwagi na subiektywne poczucie pokrzywdzenia oraz brak wiedzy z zakresu medycyny, a w konsekwencji nieprofesjonalną ocenę obrażeń powoda i ich następstw, do zeznań tych podchodzić należy z pewną dozą ostrożności.

Dokonując oceny zasadności roszczeń powoda, określając wysokość zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze to, że jest ono przede wszystkim sposobem naprawienia krzywdy. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2000 r., I CKN 969/98 niepublikowany).

W judykaturze ugruntowany jest pogląd, iż przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę należy uwzględniać przede wszystkim nasilenie cierpienia, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 681/98, OSNP 2000, nr 16, poz. 626, wyrok SN z dnia 15 lipca 1977 r., IV CR 266/77, niepublikowany, wyrok SN z dnia 18 grudnia 1975 r., I CR 862/75, niepublikowany). To wszystko Sąd wziął pod uwagę rozstrzygając w niniejszej sprawie.

Truizmem jest z całą pewnością stwierdzenie, iż cierpienia nie dadzą się przełożyć na konkretną sumę pieniężną, jednakże należy wskazać, iż zadośćuczynienie przewidziane w art. 445 § 1 kc ma cel kompensacyjny i jego wysokość musi stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość, nie może mieć charakteru symbolicznego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 1978 r., IV CR 99/78, niepublikowany, wyrok SN z dnia 22 marca 1978 r., IV CR 79/78, niepublikowany).

W ocenie Sądu w świetle przedstawionych okoliczności niniejszej sprawy, rację ma strona powodowa twierdząc, iż wypłacone powodowi przez pozwanego zadośćuczynienie nie jest adekwatne do doznanej przez niego krzywdy. W tym miejscu wskazać należy, iż sprawy o zadośćuczynienie za doznane krzywdy mają charakter bardzo ocenny. Przepisy kodeksu nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględniać przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. Definicja krzywdy sprowadza się do ujemnych dolegliwości powstałych w wyniku czyjegós bezprawnego działania i dotyczy przede wszystkim bólu, cierpienia i innych negatywnych konsekwencji w sferze psychofizycznej pokrzywdzonego. Krzywda ma więc aspekt niemajątkowy. Niewątpliwie zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę ma na celu naprawienie, poprzez zasądzenie rekompensaty pieniężnej, szkody niemajątkowej wyrażającej się krzywdą w postaci cierpienia fizycznych i psychicznych. Niedający się ściśle wymierzyć charakter krzywdy sprawia, że ustalenie jej rozmiaru, a tym samym i wysokości zadośćuczynienia, zależy od oceny sądu, który nie dysponuje żadnymi wskazówkami, czy tabelami określającymi wysokość zadośćuczynienia dla poszczególnych przypadków. Ocena Sądu winna się więc opierać na całokształcie okoliczności sprawy, nie wyłączając takich czynników, jak np. wiek poszkodowanego, rozmiar doznanej krzywdy, stopień cierpienia fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku oraz szereg innych okoliczności (podobnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 maja 2008r. II CSK 78/08, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 7 maja 2008r. I ACa 199/08).

W przedmiotowej sprawie do zdarzenia skutkującego obrażeniami ciała doszło, kiedy powód miał 38 lat. Był hospitalizowany przez kilkanaście dni, a następnie leczony w warunkach domowych. Konieczne było dość skomplikowane i bolesne leczenie operacyjne. Od momentu opuszczenia szpitala powód pozostaje pod stałą opieką

specjalistycznej poradni. Negatywne konsekwencje tego zdarzenia są dla niego tym dotkliwsze, iż nie jest on już osobą bardzo młodą. Przed wypadkiem była osobą w pełni sprawną i nie odczuwał bólu. Nie sposób również pominąć cierpień, których zaznał powód w chwili wypadku, w okresie kilkudziesięciu dni po nim, kiedy odczuwał silne bóle pourazowe. Wszystko to ma bezpośredni związek z przedmiotowym zdarzeniem. Nie mniej jednak, jak stwierdzili biegli, znaczne dolegliwości bólowe zakończyły się po około 6 tygodniach w chwili obecnej są mierne. Mając zatem na uwadze powyżej wskazane kryteria, Sąd uznał, że należną powodowi kwotą zadośćuczynienia, uwzględniającą rozmiar jego obrażeń zarówno fizycznych jak i psychicznych, a także fakt, iż pozwany wypłacił już W. Z. z tego tytułu sumę 5.000 zł – będzie kwota 40.000 zł. Z uwagi na powyższe rozważania, powództwo dotyczące zadośćuczynienia w pozostałym zakresie należało oddalić.

Odnosnie odsetek Sąd rozstrzygnął zgodnie z dyspozycją art. 817 § 1 kc, wedle którego zakład ubezpieczeń ma 30 dni na wypłatę świadczenia odszkodowawczego. Ponieważ pozwany poinformował o przyjęciu zgłoszenia szkody z dnia 14 lutego 2014 r. termin zapłaty upłynął w dniu 16 marca 2014 r., co z kolei powoduje, że zasadne jest zasądzenie odsetek od dnia 17 marca 2014 r. do dnia zapłaty.

Zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Chodzi o koszty konieczne i celowe, pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia. Tradycyjnie są to koszty leczenia, specjalnego odżywiania się, nabycia protez i innych specjalistycznych aparatów i urządzeń. Do grupy tej zaliczają się także wydatki związane z transportem chorego na zabiegi i do szpitala, koszty związane z odwiedzinami chorego w szpitalu, czy wynikające z konieczności opieki i pielęgnacji nad nim. W świetle powyższego jako w pełni uzasadnione Sąd uznał żądanie powoda w zakresie zwrotu kosztów dojazdów do placówek medycznych na terenie P. oraz koszt zakupu kołnierza ortopedycznego i zasądził na rzecz powoda 218,72 zł tytułem odszkodowania. Ponieważ powód wystąpił z roszczeniem odszkodowawczym w pozwie inicjującym niniejsze postępowanie Sąd zasądził ustawowe odsetki od dnia 07 października 2014 r. tj. od daty sporządzenia odpowiedzi na pozew albowiem to w tej dacie pozwany nie uznał dochodzonego żądania.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. i uwzględniając wynik postępowania (powód wygrał proces w 33 %) zasądzone od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.205,00 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu ($3617 \times 33 \% = 1.205 \text{ zł}$). Sąd nie obciążył przy tym powoda pozostałymi kosztami postępowania bowiem nadal nie ustaly okoliczności stanowiące podstawę całkowitego zwolnienia go od kosztów sądowych w przedmiotowej sprawie. Nadto mając na uwadze, iż łącznie kwota 930 zł tytułem poniesionych kosztów opinii biegłych została tymczasowo wydatkowana z sum budżetowych Skarbu Państwa nakazano pobrać od pozwanego na rzecz Sądu Okręgowego w Sieradzu kwotę 306,90 zł stanowiącą zwrot obciążającej go części wyłożonych tymczasowo wydatków ($930 \text{ zł} \times 33 \%$). Powód wygrał proces w 33 % i dlatego na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz.1398) nakazano ściągnąć od strony pozwanej kwotę 2.000 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od której powód został zwolniony ($120.000 \text{ zł} \times 5\% = 6.000 \text{ zł} \times 33 \% = 2.000 \text{ zł}$).